

— Als hij de Reus maar zelf niet is, hernam de waard. Ik heb dien Isegrim gezien... Hij is hier voorbij gereden, tenminste dat kon ik uit de beschrijvingen over hem opmaken en hij zag me er een reus van een kerel uit. De herbergier verzweeg echter, dat Isegrim in zijn gasthof overnacht had.

— 't Was op den dag, toen er hier een heks verbrand werd. Nu sporen ze ook de dochter van die heks op, zekere Jacqueline... Ze blijft ook al onvindbaar. 't Is treurig in Vlaanderen, mijnheer. Moeten we daarvoor zooveel schatting en lasten betalen?

— Ja, overheid is er genoeg, maar ze doet haar plicht niet. De schout van Nieuwpoort is eveneens zoo'n zwakkeling, hoorde ik onderweg... een, die altijd verschijnt, als de misdadigers hun slag gedaan hebben en verdwenen zijn. En die van Veurne laat zijn eigen dochter uit zijn huis ontvoeren.

— Wat zegt ge, mijnheer! Is dat gebeurd? vroeg de waard met groote belangstelling.

— Gisteravond, zoo

Een keek terzijde (blz. 105).

waar als ik hier zit. Ik ben over Veurne gereisd.

— De dochter van mijnheer Prijcke? Ik ken hem wel... als hij te Brugge is, logeert hij hier altijd. Mijn gasthof staat bekend als het beste uit de stad. En men heeft zijn dochter ontvoerd...

— Jonkvrouw Adélida...

En Karel vertelde in 't kort de gebeurtenis, tot geweldige verbazing van den hotelier.

— Ze hebben de kerels achtervolgd, vervolgde van Rooze's knecht.

— Maar nutteloos?

— Ja. Waren ze allen geweest als jonker van Rooze... ik ken hem niet...

— Ik wel... de zoon van baron van Rooze, en een klant van mij!

— Welnu, ieder sprak te Veurne met veel lof van hem. Hij voerde de achtervolgers aan, maar een eindje buiten de stad, bleven de meesten liever achter. Ze toonden geen haast meer... Jonker van Rooze reed dan alleen voort... Zoo vertelde men mij... Hij is nog in een gevecht geweest met twee flinke kerels van de achterhoede... doch zonder bijstand baatte dat niet.

— Ja, jonker Pol is een dappere, flinke edelman, verzekerde de hotelhouder. En het verwondert me niet, dat hij zooveel moed betoonde. Wel, wel, werd die jonkvrouw Adelida geschaakt? Nu zal men toch wel alle krachten inspannen, om dien Isegrim te vangen! En dan zullen we van geen roof en moord meer hooren.

Karel speelde zijn rol meesterlijk en de waard kreeg natuurlijk niet het flauwste vermoeden van het eigenlijk doel, waarvoor de schelm hier kwam. De knecht at dan smakelijk en deed vervolgens een wandeling in de stad. Hij bezocht nu eenige minder deftige herbergen en scheen daar een goede bekende bij mannen en deernen van verdachte soort...

Eindelijk keerde Karel naar het gasthof terug.

— 't Zal zoo stilaan tijd worden, zei hij, om de lieve Rosa mee te voeren. Jonker Pol waagt toch veel... Ze is immers de dochter van Roger, den schoutsknecht, uit Veurne. En alle schoutsknechten zullen hun makker helpen... En zulke avonturen kunnen rare gevolgen hebben... Hoe was het met Julietta?... Och, wat kermde die schoone vrouw, maar zulke herinneringen kan die prachtige Spaansche moeilijk vergeten... Ze was toch te jong, om nu al de wereld te verlaten... Ha, toen in dien kelder... maar neen, dat is voorbij... en ik doe het best er niet aan te denken... Wat is ginder te doen? vroeg Karel, een dichte menigte bemerkend... Ooren open... men hoort altijd wat nieuws... en voor ons kan dat steeds van belang zijn... Nooit iets verwaarloozen, zegt jonker Pol.

De knecht mengde zich onder het volk, dat stond te luisteren naar de stadsboden, die een bericht aankondigden. 't Was het nieuws der stoutmoedige ontvoering van Adelida Prijske te Veurne. En een hooge som werd uitgelooft voor de gevangenneming van den genaamden Isegrim, die samen scheen te werken met Jacqueline, de heks. De heeren van Brugge verkeerden ook in de meening, dat de bewuste Isegrim en de gevreesde Reus een en dezelfde persoon waren. Zulks bleek uit de bekendmaking, welke bij de massa een diepen indruk verwekte.

Och, in die dagen was men zeer lichtgeloovig. En een nieuw bewijs daarvan leverde de waard van « Het Wapen van Damme ».

Toen Karel het hotel betrad, was ieder druk in de weer, en de kastelein zelf scheen zenuwachtig.

— O, mijnheer, zei hij tot Karel, nu heb ik een gast, dien ieder hotelhouder mij zal benijden...

— Wie dan?

— Nooit zoudt ge het kunnen raden... Het is de Wandelende Jood (1).

(1) Onze lezers zullen misschien denken, dat wij hier fantaseeren... Wij vertellen toch loutere waarheid. In dien tijd verscheen in Vlaanderen inderdaad een oude man, die zich uitgaf voor Ahasverus, den Wandelenden Jood. De legende verhaalt dat Ahas-

— De Wandelende Jood... herhaalde Karel verbaasd...

— Ge hebt toch wel over hem hooren spreken ? Ahasverus is zijn naam, en hij heeft Ons Heere gekend... Hij is meer dan zestien honderd jaar oud... Toen Ons Heer zijn kruis naar Golgotha droeg, weigerde Ahasverus hem een beker water en daarom moet hij nu eeuwig ronddolen. Hij is thans op zijn reizen ook in Vlaanderen verschenen.

— Maar dan is hij een slechte vent, merkte Karel op. Hoe wilt gij hem berbergen ?

— Hij is bekeerd en doet boete en dus mogen wij hem in huis nemen. Hij moet veel van Ons Heere kunnen vertellen... Straks komen de magistraten der stad hem bezoeken.

— Dan wensch ik u geluk met dien gast...

— Zie, hij komt de trap af...

En nu zag Karel een zonderlinge verschijning. Het was een oude man, wien de grijze lokken tot over de schouders hingen. Het gelaat was scherp. Onder een hoog voorhoofd loerden kleine, sluwe oogen. Om den mond lag een listige trek. De zoogenaamde Wandelende Jood was nog recht van gestalte en, niet in 't Hebreeuwsch, maar in goed Vlaamsch — met een wat Gentschen tongval — vroeg hij om in een bijzondere kamer te mogen eten.

— Natuurlijk, natuurlijk... zei de waard. En, mijnheer Ahasverus, zoo juist heb ik bericht onvangen, dat de heeren der stad u wenschen te huldigen.

— Goed, ik zal het magistraat van Brugge ontvangen en betuigen welk een leed ik heb over het kwaad dat ik bedreef.

Statig trad hij de pronkkamer binnen, die de hotelhouder slechts voor zeer voorname personen beschikte.

— Een raar heerschap, dacht Karel. Met zulke menschen kom ik liefst niet in aanraking, en het wordt trouwens tijd voor mij. Als Roza nu maar niet van gedachten verandert. Ze kon wel eens, door de verschijning van dien boetvaardigen Jood, tot berouw komen en dat zou me bitter tegen vallen.

Maar Karel hoorde hoe de kok nijdig om Roza riep en niemand haar zeggen kon, waar het meisje zich bevond.

— Ha, ze is al op gang, zei Karel bij zich zelf. Ik mag het lieve kind niet laten wachten...

Van Rooze's knecht liet zijn paard zadelen, en zag dan nog even den waard. Deze, die geen enkelen klant versmaadde, deed nog zijn best om hem tot den volgenden morgen te houden.

— Nu nog verder, zei hij... En al gauw zal de avond vallen. En dan is het eigenlijk nergens veilig...

verus te Jerusalem woonde... Christus, gebukt onder zijn kruis, was op weg naar Golgotha en wilde aan de woning van Ahasverus even wat rusten... Ook begeerde hij een dronk water. Maar op ruwe wijze verjoeg Ahasverus Ons Heer. Voor die behandeling werd hij zwaar gestraft. Hij moest nu over de aarde rondzwerven tot Christus op den laatsten dag wederkwam. De legende zegt, dat Ahasverus niet sterven kon. Hij werd om zijn dolen den Wandelenden Jood genoemd. Hij dwaalde over de gansche aarde. En toen in het begin der 17^e eeuw een grijsaard in Vlaanderen verscheen en zich uitgaf voor den Wandelenden Jood, vond hij algemeen geloof ook bij de voornamen, tot het bedrog aan 't licht kwam. We zullen in ons verhaal zijn zonderlinge lotgevallen vernemen.

— Ik moet maar tot Sluis...

— Toch een flink eindje...

— In anderhalf uur brengt mijn draver me daar... Tot de volgende maal.

— Ja, heer ! Altijd kunt ge hier verzekerd zijn van een goed onthaal... Maar dat ge nu toch weg loopt, bij zulk een kans, om iets aangenaams te zien. Dadelijk verschijnt het magistraat; ik zal u in de kamer laten... en ge zult dan ook Ahasverus' verhaal hooren... De Wandelende Jood blijft hier niet lang. Hij mag nooit veel rust nemen. Dat is zijne boete... Van Brugge vertrekt hij naar Nieuwpoort en dan naar Veurne.

— O, dan zie ik hem nog wel, dacht Karel en luid sprak hij :

— Wel bedankt voor uw dienstvaardigheid, maar ik mag niet langer toeven.

— Goede reis dan, en tot weerziens...

Karel reed heen.

— Die dwaze kinkel weet niet hoe ik hem bij de neus heb, mompelde Karel. Straks mist hij zijn schoonste dienstmeid... En hij bluft op jonker Pol... Niet alleen voor zijn wijf is mijn meester een goede klant in «'t Wapen van Damme ». Zoo, zoo, komt die wandelende Jood ook naar Veurne... ? Och, ik blijf maar liever een heel eindje van hem af...

Karel reed door de Smedepoort... De avond was nu gevallen... Buiten de vesten wachtte Roza.

— O, ge zijt er al, fluisterde de knecht, uit de zadel stijgend... Ik heb u toch niet lang laten wachten...

— Neen, ik ben hier juist...

— Rijden we ineens door naar Loo ?

— Als gij meent dat de weg veilig is ?

— Ik sta er borg voor...

— Dan naar Loo !

Karel heesch het lichtzinnig meisje op het paard, nam dan plaats achter haar... en ze vertrokken in de richting van Ghistel... Van Rooze's knecht nam dus geen anderen weg... En Roza merkte dat niet op...

Ze scheen niets te weten van het voornaam bezoek bij den meester, dien ze ontvlucht was... Karel zweeg er over...

IN DE DUINEN.

Toen de familie van Dillen uit Veurne, van het zoo deerlijk verstoorde feest, thuis gekomen was, had de schout juist eenige uren rust genoemen... Moeder was gelukkig hem toch veilig terug te zien.

— Ik ben heel den nacht op dienst geweest, vertelde de oude heer van Dillen... Ik weet reeds, hoe de arme Adelida ontvoerd is geworden... Ook hier is een misdaad gebeurd, maar van een anderen aard... Mijn bedienden waarschuwden me gisternamiddag, dat ze in de duinen verdachte lieden opgemerkt hadden. Alvorens naar Veurne te gaan, wilde ik weten, welke lieden dat konden zijn. Ik verzamelde mijn knechten en trok in de richting van Oost-Duinkerke... Ik hoopte de gasten te kunnen aanhouden tot nader

onderzoek en dan van ginder naar het feest te rijden... Maar al ras vernam ik ontstellend nieuws. Roovers — de vreemdelingen waarschijnlijk — waren nog voor donker in het kasteeltje gedrongen van baron van Overhave... Deze stond juist gereed om zich naar Veurne te begeven, waar hij ook genoodigd was. De mannen eischten in naam van Isegrim een brandschatting van duizend goudstukken... anders zouden ze het kasteel in vuur en vlam zetten. Ze waren met achten... Baron van Overhave heeft betaald.

— En het was in naam van Isegrim ! riep Wouter uit...

— Ja...

— Maar maken schurken nu van zijn naam geen gebruik...

Ze lieten een kwijtschrift achter met een zegel bedrukt, dat inderdaad dat van Isegrim is... Ik kan u dat met zekerheid verklaren, al is het mij onmogelijk u thans meer van dien kerel te zeggen. Wij hoorden dus dit nieuws... We zetten onzen tocht voort. Wat verder woont jonker van Leerdamme... Die is veel rijker dan van Overhave... en de schavuiten eischten er het dubbel van de som... en nogmaals tegen kwijtschrift... Om korter te zijn, zoo traden ze ook op bij baron van Dommelen en bij den rijken burger Zammelín... Dus vier rooverijen... En de schurken blijken dan onvindbaar... Waarom ? Omdat ze geholpen worden door die heks Jacqueline... O, konden we die vatten en verbranden, dan was Isegrims macht gebroken... Hij is nu al te voorspoedig, om door eigen middelen zoo voorspoedig te zijn.

Wouter vond die vreeselijke woorden over een onschuldig meisje verschrikkelijk... maar zijn vader sprak naar den geest van den tijd.

— We hebben dus den ganschen nacht rond geworven, hernam de schout, maar wat helpt het...

— 't Is een ongelukkige tijd, maar 't gebeurde bij den schout van Veurne bewijst, dat niet alleen gij ongelukkig zijt, troostte mevrouw van Dillen.

— Ook daar werd Isegrim door heksenmacht geholpen, beweerde de vader. Anders is zulk een aanslag niet uit te voeren.

— Temeer, daar niemand in de streek iets van de schakers heeft gezien. Ze werden zeker onzichtbaar gemaakt, meende Livina...

Zoo sprak de famielie, toen een monnik den schout wenschte te spreken. Hij werd onmiddelijk toegelaten... Het was een broeder der Duinabdij van Coxyde.

— Heer schout, zei hij, in verband met de rooverijen, die weer gepleegd worden, heeft onze abt besloten naar onze refuge te Brugge te gaan... Ge weet, dat wij met weinigen zijn... De abt is oud... En hij vreest trouwens, dat de oorlog weer op 't uitbreken staat. Ons Duinenhuis hier te Nieuwpoort is in een te vervallen toestand, om ons allen te herbergen. Er zullen echter eenige broeders blijven, om dagelijks te Coxyde de zaken te beredderen... De abt zou nu gaarne een kleine akte willen opmaken, om de goederen onder uw toezicht te plaatsen...

— Dan zal ik mijn zoon afvaardigen en hem volmacht geven om voor mij te teekenen, sprak de heer van Dillen. Ik ben zeer vermoeid en zou den heer abt te lang moeten laten wachten. En het geldt hier geen rechtszaak, maar een rentmeesterskwestie...

— Heel goed, heer schout... Ik reis al vast door naar Brugge... Uw zoon zou den abt zeer van dienste zijn, als hij spoedig wilde komen.

— Hij zal dadelijk vertrekken...

De monnik dankte en vervolgde zijn reis. De schout gaf Wouter dan onderrichtingen. De zoon zadelde het paard, dat de heer van Dillen soms bereed en begaf zich op reis. Hij wilde zijn vader dezen dienst gaarne bewijzen... Maar hij gevoelde, dat hij hem anders had moeten helpen... Zijn stilzwijgen geleek op medeplichtigheid...

Wouter moest dus den abt van de abdij der duinen spreken. Waar in onzen tijd, tusschen de Panne en Coxyde de kapel van Sint-Idesbaldus staat, verhief zich voor de 16e eeuw de machtige abdij der Duinen...

Fulco, de eerste abt, verkreeg in 1129 van graaf Dirk van den Elzas het recht zooveel moeren te ontginnen als hij wilde. En die keure werd later nog uitgebreid, onder meer ten gunste van den 11en abt, Nikolaas Van Belle, die van 1232 tot 1253 wel een tweede vorst in Vlaanderen scheen door de macht der abdij, welke hij bestuurde en tot bloei bracht, zoodat de stichting goederen bezat zoowel te Synthe bij Mardijk, (in Fransch-Vlaanderen), in 't land van Axel en Hulst, in 't tegenwoordig Zeeuwsch Vlaanderen. De abt Diedrik bouwde de duinenkerk bij Coxyde (1262), waarvan het volk nog vertelt, dat zij 106 ramen telde, en de schuur, waarin volgens de overlevering veertien geladen wagens terzelfder tijd konden binnenrijden.

Zoo leeft in verhalen de herinnering voort van de machtige abdij, die echter ook haar tegenspoed kende. Stormen en overstroming verwoestten menigen polder, met zooveel moeite en kosten op de zee gewonnen.

Men moest groote bijdragen leenen voor het reusachtig voorbereidingswerk, en woekeraars kregen macht op de abten. De leekbroeders verdedigden als arbeiders hun belangen, en, toen men in de abdij Ter Doest, bij Lisseweghe, die van de Duinen afhankelijk was, hen wilde uitdrijven, om de goederen aan landbouwers te verpachten of te vercynsen, liep de twist zoo hoog, dat de bekende Willem van Saaftingen, de held van 1302, in een oproer onder de monniken zelfs den keldermeester dood sloeg. De stichting worstelde voort met wisselend succes, tot oorlogen en daarmee gepaard gaande verwoestingen haar den genadeslag toebrachten. In 1577 werd dié van de Duinen tijdens de godsdienstberoerten verwoest. De monniken vestigden zich te Brugge, waar hun gezelschap nog kwijnende tot 1833 toen de laatste pater stierf.

In 1571 vernielden de Calvenisten van Ramskapelle en Westkapelle de abdij van Ter Doest, waarvan men nog een schuur ziet.

Kort voor den tijd, waarin ons verhaal speelt, was de Duinenabdij dus door de Geuzen vernield. Wouter zag er nu op zijn tocht nog de ruïnen van (1). De verdreven monniken waren bij den wapenstilstand teruggekeerd en hadden zich gevestigd op een gespaarde hoeve, tusschen Coxyde en Veurne, de Bogaerde (2). Daar heen begaf jonker van Dillen zich nu... Hij reed door de overwelfde poort en een leekbroeder naderde om zijn paard over te nemen...

(1) De steenen werden later onder 't zand bedolven. Menig huisje in de streek werd met die bouwstoffen opgericht.

(2) Deze oude hoeve bestaat nog. In den oorlog 1914-1918 lag daar een vliegekamp.

Wouter zag op een wagen een met een purper kleed overdekte doodkist staan. Eenige paters hielden er de wacht bij en baden.

— Wiens lijk is dat ? vroeg Wouter zag aan den leekebroeder.

— Van den Heiligen Idesbaldus. Wij voeren het mee naar Brugge.

De zoon van den schout knielde nu ook een wijle neer en groote eerbied vervulde hem. Idesbaldus immers was wel de beroemste abt van de Duinenabdij geweest.

Hij werd omstreeks 1100 uit een edele familie geboren die nog steeds voortleeft in zekere West-Vlaamsche geslachten als Rotsaert d'Hertaing, Coppieters, Vander Gracht, e.a. Hij werd tot den geestelijken staat bestemd en was als priester in Vlaanderen zeer vereerd. Zijn uitnemend karakter bleek vooral in 't jaar 1127, toen door onvruchtbaarheid der landen er zulk een gebrek heerschte, dat Graaf Karel de Goede verbood hier te brouwen en gelastte de honden dood te smijten, om aldus graan en brood te sparen. Idesbaldus was de beschermer der armen en zijn huis te Brugge geleek meer een hospitaal dan een pastorie, vanwege al de zieken, die de brave man opnam en verzorgde.

Toen Diederik van den Elzas graaf was en naar 't Heilig land zou vertrekken, riep hij Idesbaldus naar 't hof en droeg hem de gewichtige taak op, de gravinne te helpen bij 't bestuur van Vlaanderen en bij de opvoeding van haar zoon Philips.

De nederige herder walgde echter van de hofkringen en na eenige jaren vertrok hij naar Veurne, waar hij kanunik werd in de Sinte-Walburgakerk. Toen was het klooster der Duinen bij Coxyde in vollen bloei en dikwijls ging Idesbaldus er den abt Robrecht bezoeken en toen er rustiger tijden kwamen, droeg hij zelf 't wit habijt der Cisterciijnen en was hij Cantor of voorzanger in 't voornaamgesticht. In 1155 werd hij tot abt gekozen, welk hoog maar zwaar ambt — want hij had de uitgestrekte goederen, de drooggelegde en droog te leggen gronden te beheeren — hij twaalf jaar vervulde. Den 18en April 1167 ontsliep hij in de ziekenkamer, omringd van alle broeders. Men begroef hem, in een wit gewaad en zwarten keuvel daarboven, in ene looden kist binnen de muren van 't Convent.

Maar nu is het eigenaardig te vernemen, hoe er zijn overblijfsels bewaard werden.

Twee en zeventig jaar na zijn dood, toen men onder abt Nicolaas van Belle een nieuw klooster had gebouwd, ontgroef men Idesbaldus. Het lichaam was nog niet geschonden en men droeg het over naar de kapittelkamer.

In den roerigen hervormingstijd werd, zooals wij zeiden, de Duinabdij verwoest. Nadien kwamen de geestelijken terug op hun hoeve, de Bogaerde; de abt Bernard Campmans liet nu opzoekingen doen naar de tombe van zijn vereerden voorganger en eindelijk vond men deze onder wel vijftien voet zand, dat er van den Hoogen Blekker over heen gewaaid was. Hij bracht het lijk naar Bogaerde.

Wouter herinnerde zich dat nog heel goed...

Op Witten Donderdag van 't volgende jaar werd de kist geopend. Men wilde het gebeente, dat nu reeds 457 jaar rustte, zuiveren. Men vond een geheel lichaam, gekleed in 't wit habijt, gewikkeld in een gewasten doek en toegebonden met kempen koorden. Vlaanderen beleefde juist een tijd vol

mystiek. Na al de gewelddaden was het volk eindelijk tot rust gekomen. Het wilde als boete doen over zooveel vergoten bloed, zooveel verwoeste kerken en kloosters, en veel bezoekers kwamen naar de oude hoeve, en tot hen behoorden Antonius de Hennin, bisschop van Ieperen en, wat later, aarts-hertogin Isabella, gouvernante, kardinaal de la Cueva, markgraaf Spinola, en andere heeren en dames van het hof. Bij deze gelegenheid had men Idesbaldus' lichaam in 't koor der kapel van de hoeve tentoon gesteld.

Wouter was bij die plechtigheid tegenwoordig geweest... Hij herinnerde zich nog den vorstelijken stoet, die de aartshertogin omstuwde... Op dien dag had zijn moeder hier gebeden voor den zoon, die naar Engeland afreizen zou...

Jonker van Dillen voelde zich thans verteederd... O, zijn goede moeder... En hij misleidde haar en zijn vader... Hij moest alles vertellen, wat hij van Isegrim wist... Zoo dacht hij, wijl hij daar geknield lag.

Wouter stond op en boog zich voor de kist, nu een relikwie. Nog had Sint-Idesbaldus geen bestendige rust. Om de roerige tijden, het voortdurend rondzwerven van rooverbenden, de groote onveiligheid ten platte lande, verhuisden nu de Duinenheeren naar hun refuge te Brugge en name het overblijfsel van Idesbaldus mee (1).

Wouter begaf zich dan in de woning. Hij maakte zich bekend en werd bij den abt toegelaten. Deze ontving hem zeer vriendelijk. De abt deelde zijn meening mee, dat er weer een vreeselijke tijd voor Vlaanderen aanbreekende was... Het stuk werd opgesteld.

Wouter keerde nu naar Nieuwpoort terug. Hij volgde de duinen... Hij

(1) De Duinenheeren begroeven het lijk te Brugge in een houten tombe van hun kerk (nu het Groot Seminarie). Daar bleef het tot aan de Fransche revolutie. De monniken vluchtten dan weer en, toen er rustiger tijden kwamen, wist men niet waar het lichaam belonden was. Maar een houdt verhaal leert het ons en luidt :

« In den beloken (d. i. Franschen tijd) was roedrager van Sinte Anna een zekere Robaey's; deze mensch doodelijk ziek zijnde, werd bezocht door mijnheer De Mey, die hem zeer slecht vindende, hem vroeg of er niets meer en was, dat bij hem zoude willen zeggen hebben. Hij scheen heel bezwaard en benauwd, en ten lange lesten gaf hij hem te kennen, dat hij belast was met eene zake, die hem veel verlegenheid veroorzaakte, te weten dat het lichaam van den zaligen Idesbaldus aan zijne zorgen toevertrouwd was, dat hij het in zijnen hof begraven had, alwaar namentlijk twee struiken andivie stonden, een aan 't hoofd en aan aan de voeten. Toen is de heer De Mey naar zijn huis gekeerd, alsdan op Sinte-Anna Reye; hij was er nauwelijks, als een loopjongen achter hem liep, zeggende : « De roedrager van Sinte-Anna is overleden ! » Dan is de heer De Mey op den avond, naar het huis van den roedrager gegaan met twee personen; hij heeft doen delven en heeft de looden kiste gevonden, hij heeft ze op een berrie doen stellen, met eene sarge overdekt en met eenige meubelen, als tafel, stoelen en eene vogelkooie daarbovenop, om te laten denken dat het eene verhuizinge was. Alzoo is dit heilig lichaam tot het huis van den Heer De Mey getransporteerd geweest. Zijne salette was bereid om het te ontvangen; men heeft de looden kiste op twee stoelen gesteld; de Heer De Mey heeft de kiste een weinig al den kant van het hoofd opgelicht en hij heeft eene klokkinge van loopende water gehoord; hij heeft ook eenige dreupelen op den grond gezien; hij heeft aanstonds eene *porcelaine taillore*, die daar op eene *commode* stond, daaronder gesteld en deze quantiteit water is daar uit de kiste geloopt; hij heeft zijne hand er in gedoopt, en heeft het als zuiver regenwater bevonden; hij heeft het in een fleschken gedaan, 'overgestopt en met eerbied bewaard ». Later werd het lichaam in een tombe gesteld in de kerk van het Seminarie.

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.